

Des de 1865, en què Michaux va tenir la pensada de posar pedals a la roda davantera del **celerífer** primitiu construït per Sivrac l'any 1790, i dels avenços que ràpidament hi afegiren els Ader, Meyer, Dunlop, Thompson, etc., la bicicleta ha passat per èpoques d'extraordinària brillantor, i èpoques de decadència. La gran època de brillantor va ésser la inicial, segurament per l'irresistible atractiu que tenen totes les coses noves, i després perquè triomfà en els esports i en la feina. Les èpoques de davallada, foren degudes a dues coses: la primera els meravellosos progressos de l'automobilisme; ja és cosa coneguda que a la rica Nord-Amèrica és freqüent entre els treballadors de totes menes l'acudir al treball en cotxe. L'altre, l'olímpic despreci de què ha estat objecte per part dels snobs, que menyspreen una determinada moda, bon punt s'ha estès el seu ús.

Havia de venir la nostra fratricida guerra perquè aquest artefacte tornés a posar-se a l'ordre del dia. En efecte, mentre tinguem de passar la relativa escassetat de gasolina que la guerra forçosament ens ha de reportar, quan menys a la reraguarda, perquè el preciós líquid és absolutament indispensable en la guerra moderna quasi completament motoritzada, la bicicleta haurà de substituir molt de treball que feia fins ara l'automòbil. I això tindrà dos avantatges interessants: un l'economia que representa aquest sistema de locomoció individual, i l'altre que serveix de vàlvula d'escape contra l'excés de tensió nerviosa que tota guerra produeix, sobretot als individus «nerviosos», neuròtics i neurastènics.

Perquè la bicicleta té tots els avantatges dels esports, i pocs dels seus inconvenients. És superior al futbol, a l'esquí, al patí, al tennis, al golf, etc., etc. Les diatribes que els metges han vingut llançant contra aquest esport són degudes als excessos de tota mena que vénen fent-se unes vegades (en nom de la salut i la higiene!) i d'altres amb ocasió d'aquestes carreres que s'anomenen «grans» segurament per la grandària de l'ultratge que es fa a l'organisme obligat a un «forçament», del qual pocs són els que, acabant la carrera, no en sofreixen conseqüències per a tota la vida. En arribant a aquest punt, hem de dir ben alt que, **si la bicicleta és un dels millors esports d'aire lliure practicat amb prudència i amb un rigorós entrenament, és el més nefast dels esports quan de la fatiga es passa a l'esgotament.** Per això els metges han procurat des-

Fig. 1

LA BICICLETA
ESPORTS
EXCEL·LENTS

I'GRAN MITJA

Per PA

